

Dr Robert A. Peterson, Zbawienie, Sesja 13, Uzasadnienie, Numer 2, Historyczne rozpoznanie I systematyczne sformułowania

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawienia. To jest sesja numer 13, Uzasadnienie, Numer 2, Historyczne rozpoznanie i systematyczne formuły.

Kontynuujemy nasze studium zbawienia, omawiając naukę o usprawiedliwieniu.

Aby być uczciwym, pracuję z oficjalnymi dokumentami rzymskokatolickimi. Nie spodziewałem się, że mój zapał przebije się aż tak mocno, ale jestem gorliwy dla ewangelii. Więc mam nadzieję, że jestem pełen szacunku, ale nie przepraszam za gorliwość dla ewangelii.

Jeśli Trydent jest historycznym oświadczeniem Rzymu, vis-a-vis doktryn reformacyjnych, odrzuceniem tych doktryn oraz rozszerzeniem i wyjaśnieniem dogmatów rzymskokatolickich dotyczących usprawiedliwienia. Katechizm Kościoła rzymskokatolickiego z 1992 r. jest bardzo ważnym dokumentem, stosującym wiele wyników Soboru Watykańskiego II w połowie lat 60., a miliony egzemplarzy Katechizmu Kościoła katolickiego z 1992 r. są aktualne na całym świecie. Kościół rzymskokatolicki nie odrzucił nauk i anatem Trydentu.

Katechizm Kościoła Katolickiego z 1992 r. nie jest tak szczegółowy jak Trydencki ze względu na swój popularny gatunek. Ten ważny dokument został ogłoszony przez papieża Jana Pawła II i zalecony przez kardynała Josepha Ratzingera, który później, Ratzinger, przepraszam, kardynał Joseph Ratzinger, lub raczej kardynał Joseph Ratzinger miałby rację, sądzę, późniejszy papież Benedykt XVI. Protestanci znajdują w nim wiele punktów niezgody dotyczących usprawiedliwienia.

Doktryna usprawiedliwienia w Katechizmie odzwierciedla Sobór Trydencki. Rozważenie Artykułu II, Łaska i usprawiedliwienie, potwierdza to. Wspomnę o numerach paragrafów Katechizmu Kościoła Katolickiego.

Jeśli chcesz mieć autoryzację, to ma ona imprimatur, autoryzowane, autoryzowane oświadczenie nauczania rzymskokatolickiego w popularnym, powszechnie wyrażanym, stosunkowo krótkim zakresie; to świetne źródło. Niektóre oświadczenia zawierają nauki, z którymi się zgadzamy, z którymi ja się zgadzam, takie jak poniższe, z wyjątkiem odniesień do chrztu i uczynienia nas wewnętrznie sprawiedliwymi przez Boga. Usprawiedliwienie zostało nam zasłużone przez mękę Chrystusa, cierpienia Chrystusa, który ofiarował siebie na krzyżu jako żywa ofiara, święta i miła Bogu, a którego krew stała się narzędziem zadośćuczynienia za grzechy wszystkich ludzi.

Usprawiedliwienie jest udzielane w chrzcie, sakramencie wiary. Upodabnia nas do sprawiedliwości Boga, który czyni nas wewnętrznie sprawiedliwymi mocą swego miłosierdzia. Jego celem jest chwała Boga i Chrystusa oraz dar życia wiecznego.

Notatki cytują Sobór Trydencki w Rzymian 3:21-26. Jest to paragraf 1992 Katechizmu Kościoła Katolickiego. Powinienem powiedzieć, że nie tylko nie zgadzam się z ideą, że Bóg czyni nas wewnętrznie sprawiedliwymi lub prawymi, ale także z faktem, że usprawiedliwienie jest *ex opere operato*, które jest automatycznie udzielane przez chrzest.

Nauka Rzymu głosi, że jego sakramenty udzielają łaski *ex opere operato*, poprzez wykonaną pracę. Oznacza to, że katolicki ksiądz, który jest wyświęcony przez biskupa, otrzymuje prawo do chrzczenia w imię Trójcy w imieniu Kościoła katolickiego i do składania Chrystusa w rzekomej ofierze mszy. Katechizm definiuje usprawiedliwienie jako moc Ducha Świętego, która oczyszcza nas z naszych grzechów i przekazuje nam sprawiedliwość Bożą przez wiarę w Jezusa Chrystusa i chrzest.

Następują trzy cytaty biblijne, z których dwa traktują o postępującym uświęceniu. Rzymian 6:3 i 4, wersety 8 i 11. Następny akapit dotyczy umierania dla grzechu, narodzenia się do nowego życia i zjednoczenia z Chrystusem, z których żadne nie należy do właściwego usprawiedliwienia.

Zgodnie z Trydentem, Katechizm naucza, że usprawiedliwienie, cytuję, ustanawia współpracę między łaską Bożą a wolnością człowieka, cytuję. Nie możemy być zbawieni bez Ducha, który uzdalnia naszą wolną wolę, ale mówimy tak lub nie Słowu Bożemu, paragraf 1993. Katechizm wykracza poza Trydent, gdy mówi o ubóstwieniu ludzi, a jako dowód cytuje Atanazego o ubóstwieniu, paragrafy 1987, 1988.

Pierwszym dziełem łaski Ducha Świętego jest nawrócenie, cytuję, zdefiniowane jako, gdy, cytuję, poruszony łaską, człowiek zwraca się ku Bogu i odwraca się od grzechu, przyjmując w ten sposób przebaczenie i sprawiedliwość z góry. Następnie cytuję z Trydentu, cytuję; usprawiedliwienie to nie tylko odpuszczenie grzechów, ale także uświęcenie i odnowienie wewnętrznej osoby, cytuję. Ponownie, Katechizm uwzględnia stopniowe uświęcenie w usprawiedliwieniu; cytuję, usprawiedliwienie następuje po miłosiernej inicjatywie Boga, polegającej na oferowaniu przebaczenia.

Pojednanie człowieka z Bogiem. Uwalnia od zniewolenia grzechem i uzdrawia akapity 1989, 1990. Ponownie, cytuję, Duch Święty jest panem życia wewnętrznego.

Rodząc wewnętrznego człowieka, usprawiedliwienie pociąga za sobą uświęcenie całej jego istoty, bliski cytuję, paragraf 1995. W tym Katechizmie istnieje ogromne zamieszanie między postępowym uświęceniem a usprawiedliwieniem, co znowu prowadzi osobę w ławie Kościoła rzymskokatolickiego do szukania Bożej łaski i

akceptacji poprzez bycie dobrym katolikiem, co nie jest sposobem na znalezienie Bożej łaski i akceptacji, niezależnie od tego, czy ktoś próbuje być dobrym katolikiem, dobrym protestantem czy dobrym kimkolwiek innym. To przez wiarę w Pana Jezusa Chrystusa.

A potem, tak, chcemy podobać się Jemu, słuchać Go i czynić Jego wolę. Dalsze potwierdzenie, że poglądy Rzymu się nie zmieniły, dostarcza Rahner, Karl Rahner i Vorgrimler's Dictionary of Theology, 1981. To narzędzie definiuje usprawiedliwienie w terminach podobnych do tych Soboru Trydenckiego.

Cytat: usprawiedliwienie jest wydarzeniem, w którym Bóg, przez wolny akt swojej miłości, wprowadza człowieka w tę relację z sobą, której święty Bóg żąda od człowieka. Czyni to, dając człowiekowi udział w swojej boskiej naturze poprzez słowo wiary i znaki sakramentów. Ta sprawiedliwość, lub prawość, która nie jest jedynie przypisywana w sposób prawniczy lub sądowy, ale czyni człowieka prawdziwie sprawiedliwym, jest jednocześnie odpuszczeniem grzechów.

Nie może być żadnej refleksyjnej pewności zbawienia dla żadnej jednostki. Ta sprawiedliwość, prawość, dana i otrzymana przez Boga, może również zostać utracona, jeśli człowiek odrzuci boską miłość przez poważny grzech. Człowiek może zarówno zachować, jak i nieustannie zwiększać usprawiedliwienie.

Wiele z tych idei to nowocześniejsze nauki Soboru Trydenckiego. Nie będę się tym zajmować bardziej szczegółowo; być może zrobiono już wystarczająco dużo. Odpowiem na to w prezentacji usprawiedliwienia, a także w prezentacji biblijnej.

Reformacja i usprawiedliwienie. XVI-wieczna reformacja protestancka była przede wszystkim ruchem teologicznym, chociaż miała również reperkusje w sferze politycznej, społecznej, ekonomicznej i kulturalnej. Reformatorzy skupili się na ponownym odkryciu przesłania zbawienia.

Daleka od bycia jednolitą, Reformacja wydała kościoły luterańskie, kalwińskie, anglikańskie i anabaptystyczne, a także rzymskokatolicką kontrreformację w reakcji na protestantyzm. Niemniej jednak, kilka kościołów reformacyjnych jednogłośnie przyjęło ewangelię. Kościoły reformacyjne zgodziły się na ewangelię, ponieważ trzymały się zasady sola scriptura.

Tylko Biblia jest głównym autorytetem w teologii i etyce. To była pierwsza z pięciu solas Reformacji, pozostałe to sola fidei; zbawienie jest tylko przez wiarę w Chrystusa, nie dobre uczynki. Sola gratia, jesteśmy zbawieni tylko przez łaskę Bożą.

Solus Christus, Chrystus jest jedynym pośrednikiem między Bogiem a ludzkością, a soli Deo gloria; cała chwała należy tylko do Boga. Sola scriptura, Biblia jest naszą

ostateczną normą, osądzającą inne normy. Sola fidei, zbawienie jest tylko przez wiarę, nie przez wiarę plus uczynki.

Sola gratia, zbawienie jest tylko z łaski Boga. Solus Christus, Chrystus jest jedynym pośrednikiem, a soli Deo gloria, cała chwała należy tylko do Boga. W praktyce sola scriptura oznaczało, że reformatorzy odrzucili pogląd Rzymu, że Pismo Święte i Święta Tradycja są równie autorytatywne.

Zamiast tego sola scriptura wyniosła Pismo na najwyższe miejsce w doktrynie i życiu chrześcijańskim. Kalwin, aby przytoczyć jeden przykład, uznał autorytet rozumu, tradycji i doświadczenia, ale celowo i konsekwentnie starał się umieścić Pismo ponad tymi mniejszymi autorytetami, zasiadając nad nimi w sądzie. Stosując sola scriptura do zbawienia, Luter zrozumiał, że centralne przesłanie Biblii to darmowe usprawiedliwienie, otrzymane wyłącznie przez wiarę w Chrystusa, skutkujące odpuszczeniem grzechów.

Główni reformatorzy przyjęli doktrynę Lutera o usprawiedliwieniu i stanowczo sprzeciwiali się średniowiecznej rzymskokatolickiej doktrynie o usprawiedliwieniu. Chociaż nauczanie Rzymu rozpoczęło się od uprzedzającej łaski Bożej, taka łaska umożliwiła grzesznikom wolną wolę uwierzenia w Chrystusa i wykonywania dobrych uczynków, które zasługują na życie wieczne. Kościół katolicki nauczał, że usprawiedliwienie nie jest sądowe, przez co Bóg ogłasza grzeszników sprawiedliwymi w Chrystusie.

Raczej jest transformacyjny lub transformacyjny, rozpoczynający proces, który może prowadzić do ostatecznego zbawienia. Tak więc Rzym postrzega zbawienie jako synergii między Bogiem a ludźmi. W przeciwieństwie do tego, reformatorzy trzymali się monergistycznego zbawienia, w którym sam Bóg zbawia grzeszników od początku do końca.

Ponadto Kościół Rzymski nauczał, że jedynie Kościół jest źródłem zbawczej łaski Bożej, udzielanej poprzez sakramenty chrztu, pokuty i Eucharystii, między innymi. Luter sprzeciwił się temu poglądowi i zobowiązał się do obrony i propagowania dobrej nowiny o wolnej łasce Bożej. Luter i jego towarzysze reformatorzy uważali, że usprawiedliwienie jest sądowym obrazem zastosowania zbawienia przez Boga do wierzących.

Jest to sądowe, a nie transformacyjne. Jest to akt deklaracyjny, a nie proces trwający całe życie. W usprawiedliwieniu Bóg raz na zawsze ogłasza sprawiedliwym i wybaczka każdemu wierzącemu w Jezusa.

Paweł stanowczo naucza, że usprawiedliwienie otrzymuje się przez wiarę, a nie przez wiarę i uczynki. Wiemy, że człowiek nie jest usprawiedliwiony przez uczynki prawa,

Galacjan 2.16, ale przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Nawet my sami uwierzyliśmy w Chrystusa Jezusa.

To było, abyśmy mogli być usprawiedliwieni przez wiarę w Chrystusa, a nie przez uczynki prawa, ponieważ przez uczynki prawa, żaden człowiek nie będzie usprawiedliwiony, Galacjan 2:16. Usprawiedliwienie nie oczyszcza grzeszników wewnątrz i nie pozwala im czynić dobrych uczynków. Kiedy Bóg usprawiedliwia grzesznika, on lub ona staje się simul justus et peccator , aby użyć słynnego wyrażenia Lutra. Jednocześnie, sprawiedliwy i grzesznik, simul, jednocześnie , otrzymujemy jednocześnie z tego, justus , sprawiedliwy lub prawy, et i peccator , jednocześnie, sprawiedliwy i grzesznik.

Bóg sędzia ogłasza wierzących sprawiedliwymi w Chrystusie, a więc są oni w oczach Boga. Jednocześnie, patrząc na siebie samych, nadal są grzesznikami. Potępienie przez Rzym doktryny Lutra jako promującej licencję mija się z celem.

Chociaż usprawiedliwienie nie jest transformacyjne, jest ono skorelowane lub nierozłączne z innymi aspektami zastosowania zbawienia, które są transformacyjne. Usprawiedliwianie grzeszników przez Boga jest nierozłączne z Jego odrodzeniem i uświęceniem ich. W odrodzeniu Bóg daje grzesznikom nowe życie, które jest widoczne w ich wierze w ewangelię, kochaniu współwyznawców i prowadzeniu pobożnego życia, jak świadczy 1 List Jana.

W postępowym uświęceniu Bóg umożliwia wierzącym wzrastanie w łasce, wzrastanie w poznaniu Chrystusa i wzrastanie w praktycznej świętości. Mylenie przez Rzym usprawiedliwienia z postępowym uświęceniem jest rażącym błędem, ponieważ skutkuje to dobrymi chrześcijanami, w cudzośćwie, dążącymi do uzyskania lub zachowania zbawienia poprzez życie dla Boga. Jak zauważyli reformatorzy, Paweł nierozdzielnie łączył zbawczą łaskę Boga i wiarę w Chrystusa dla usprawiedliwienia.

Cytat, dlatego obietnica jest przez wiarę, napisał Paweł w Rzymian 4:16, aby była według łaski, aby zagwarantować ją wszystkim potomkom, temu, który jest z wiary Abrahama. Teologia zasługi, pojęcie, że istoty ludzkie mogą zasłużyć na Bożą łaskę, jakkolwiek obwarowane uprzedzającą łaską i tak dalej, jest niemożliwe, ponieważ odsuwa na bok łaskę Bożą. Cytat, bo jeśli sprawiedliwość przychodzi przez prawo, to Chrystus umarł na darmo.

Galacjan 2:21. Chcę to przeczytać z ESV. Ostatni werset w Galacjan 2 jest mocny. Nie unieważniam łaski Bożej, napisał Paweł, bo jeśli sprawiedliwość jest przez prawo, to Chrystus umarł bez celu.

On umarł na próżno. Przyjaciele, Chrystus nie umarł na próżno. Umarł, ponieważ potrzebowaliśmy jego zbawczego dzieła, jeśli kiedykolwiek mieliśmy być zbawieni.

Zbawienie oznacza odwrócenie naszej uwagi od nas samych i naszych uczynków na samego Chrystusa. Rzymian 4:25. Kiedy Bóg łączy nas z Chrystusem, przypisuje mu nasze grzechy, a nam jego sprawiedliwość. Bóg, cytuję, uczynił tego, który nie znał grzechu, grzechem dla nas, abyśmy w nim mogli stać się sprawiedliwością Bożą.

2 Koryntian 5:21. Aktywna sprawiedliwość Chrystusa, Jego dożywotnie posłuszeństwo, są nam liczone, podobnie jak Jego bierne posłuszeństwo, Jego cierpiące posłuszeństwo i Jego śmierć na krzyżu. To tradycyjne rozróżnienie między czynnym i biernym posłuszeństwem Chrystusa. Przez pierwsze rozumiał On posłuszeństwo Ojcu i prawu przez całe swoje życie.

Przez to ostatnie nie oznacza żadnej bierności; to właśnie tam słowo zmieniło swoje znaczenie, ponieważ jego bierne posłuszeństwo nie oznacza bezczynności, ale raczej pochodzi od łacińskiego *passio*, odnoszącego się do męki lub cierpienia Chrystusa. Dlatego lubię używać terminologii jego czynnego lub jego dożywotniego posłuszeństwa dla czynnego posłuszeństwa, a jego cierpiącego posłuszeństwa, jego posłuszeństwa krzyża. Filipian 2. Czynne posłuszeństwo, bierne posłuszeństwo, lepsze dożywotnie posłuszeństwo, cierpiące posłuszeństwo.

Tak jak przez nieposłuszeństwo jednego człowieka, Rzymian 5:19, wielu stało się grzesznikami, tak też przez posłuszeństwo jednego człowieka wielu stanie się sprawiedliwymi, Rzymian 5:19. Bóg przyjmuje nas swobodnie w swojej łasce, gdy ufamy Chrystusowi tylko w kwestii zbawienia. U niektórych, chociaż jesteśmy zbawieni przez łaskę tylko przez wiarę, zbawcza wiara nigdy nie pozostaje sama, ponieważ w Chrystusie Jezusie, Galacjan 5:6, w Chrystusie Jezusie ani obrzezanie, ani nieobrzezanie niczego nie osiąga. To, co się liczy, to wiara działająca przez miłość, Galacjan 5:6. W związku z tym miłujemy, ponieważ On pierwszy umiłował nas w Chrystusie, 1 Jana 4:10. Ponieważ Chrystus nas umiłował i oddał za nas swoje życie, miłujemy się nawzajem, Jana 15:12 i 13.

Z wdzięczności za łaskę otrzymaną w usprawiedliwieniu, jesteśmy, cytuję, stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, które Bóg z góry przygotował, abyśmy je czynili, Efezjan 2:10. Efezjan 2 i Księga Tytusa wyróżniają się w mojej pamięci jako miejsca, w których Pismo Święte stanowczo mówi, że zbawienie nie jest z uczynków, ale że Bóg chce, aby Jego lud był gorliwy w dobrych uczynkach. Efezjan 2:8-10 po prostu tak dobrze to łączy. Albowiem łaską jesteście zbawieni przez wiarę, a to zbawienie nie jest z was; Boży to dar, nie z uczynków, aby się nikt nie chlubił, ponieważ jesteśmy stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, które Bóg z góry przygotował, abyśmy w nich chodzili.

Znaczenie jest takie, że jesteśmy odrodzeni, mówiąc o nas jako o tych, którzy już należą do nowego stworzenia Boga. To jest nasz historyczny rekonesans i jest dłuższy niż zwykle. Jest dłuższy niż ten, który zrobimy na przykład o życiu chrześcijańskim z

innymi poglądami, chociaż poświęćmy mu trochę czasu ze względu na znaczenie, jakie historyczne poglądy Rzymu i Reformacji mają dla teologii chrześcijańskiej.

Systematyczne formuły uzasadnienia. Po przejściu biblijnego prelude, podaniu biblijnego prelude do usprawiedliwienia i zbadaniu historii doktryny, przechodzimy do systematycznego podsumowania usprawiedliwienia. Biblijne obrazy zastosowania zbawienia wyłaniają się z różnych sfer.

Powołanie pochodzi ze sfery naszych zmysłów, szczególnie słuchu. Regeneracja pochodzi ze sfery śmierci i życia. Uświęcenie jest związane z rytualną nieczystością i świętością.

Konwersja dotyczy zmiany kierunku, zarówno odwrócenia się od pokuty, jak i zwrócenia się ku wierze Chrystusa, jak widzieliśmy. Zarówno usprawiedliwienie, jak i adopcja są prawnymi obrazami, choć pochodzą z różnych sekcji sądu. Adopcja pochodzi z sądu rodzinnego, przedstawiającego Boga jako Ojca, Chrystusa jako Starszego Brata, duże B i Odkupiciela, a wierzących jako umiłowane dzieci Boga, którym daje On korzyści i obowiązki życia rodzinnego.

Usprawiedliwienie, podobnie jak adopcja, jest prawnym obrazem, ale należy do innego działu sądu, karnego. Jest częścią większego biblijnego obrazu prawnego, który przedstawia Boga jako prawodawcę i sędziego całej ziemi, przed którym każda osoba będzie zdawać sprawę. Upadli ludzie jawią się przed Nim jako winni grzesznicy, którzy zbuntowali się przeciwko swemu stwórcy i złamali Jego prawo.

Chrystus narodził się pod prawem, aby odkupić tych, którzy są pod prawem, Galacjan 4:4 i 5. Jak Jezus to zrobił? Cytat, Galacjan 3:13, Chrystus odkupił nas od przekleństwa prawa, stając się przekleństwem za nas, ponieważ jest napisane, przeklęty każdy, który wisi na drzewie. Czasami stary liberalizm próbował usunąć wszystkie te prawne napięcia z Biblii. To nie działa, ponieważ Biblia daje więcej niż terminologię prawną, ale przedstawia Boga, istoty ludzkie, grzech, Chrystusa, jego zbawcze dzieło, zastosowanie zbawienia i ostatnią rzecz, ostateczny sąd; na przykład, wszystko to jest przedstawione w terminach prawnych.

Powtórzę: Biblia robi więcej niż to, ale nie robi mniej niż to. I tak, zastosowanie zbawienia jest czymś więcej niż usprawiedliwienie, ale nie jest czymś mniej niż usprawiedliwienie. Usprawiedliwienie jest bardzo ważnym aspektem zastosowania zbawienia.

Bóg, sędzia, uznaje za sprawiedliwych wszystkich, którzy ufają Jego Synowi jako Panu i Zbawicielowi. To znaczy, że ich usprawiedliwia. W odpowiedzi na pytanie, czym jest usprawiedliwienie? Westminster Shorter Catechism odpowiada na cytaty; usprawiedliwienie jest aktem wolnej łaski Boga, w którym odpuszcza On wszystkie

nasze grzechy i przyjmuje nas jako sprawiedliwych w swoim oczach, tylko ze względu na sprawiedliwość Chrystusa przypisaną nam i otrzymaną wyłącznie przez wiarę.

To jest pytanie i odpowiedź 33. z Westminster Shorter Catechism. Jak powiedzieliśmy wcześniej, każdy aspekt zastosowania zbawienia najlepiej rozpatrywać w kontekście naszej potrzeby. Potrzebą usprawiedliwienia jest potępienie.

Adam i Ewa nie potrzebowali usprawiedliwienia przed upadkiem, ponieważ zostali, cytując, stworzeni na podobieństwo Boga w prawdziwej sprawiedliwości i świętości, Efezjan 4:24 ESV. Ale po upadku oni i całe ich potomstwo potrzebowali usprawiedliwienia. Paweł przedstawia tę potrzebę na dwa sposoby.

Po pierwsze, potrzebujemy sprawiedliwości Chrystusa z powodu pierwotnego grzechu Adama. Rzymian 5:18 i 19, jedno przestępstwo doprowadziło do potępienia wszystkich ludzi. Przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wielu stało się grzesznikami.

Po drugie, to Rzymian 5:18 i 19. Po drugie, wszyscy popełniliśmy, oprócz grzechu pierworodnego Adama, wszyscy popełniliśmy rzeczywiste grzechy. Rzymian 3:23, wszyscy zgrzeszyliśmy i brak nam chwały Bożej.

W rzeczywistości werset ten może odnosić się do pierwotnego wykroczenia Adama. Aoryst, wszyscy zgrzeszyliśmy, może oznaczać w Adamie. A nasze rzeczywiste grzechy, czas teraźniejszy, wszyscy jesteśmy słabi w stosunku do chwały Boga, jak sugeruje Jimmy Dunn w swoim komentarzu do Rzymian 1 do 8 w To było moje własne zrozumienie, choć nie dogmatyczne, zanim przeczytałem komentarz Dunna w tej kwestii.

Rozwijający się argument Pawła w Liście do Rzymian podkreśla powszechną potrzebę usprawiedliwienia w Chrystusie. Zaraz po ogłoszeniu tematu księgi, objawienia Bożej sprawiedliwości w ewangelii, w Rzymianach 1:16 i 17, Paweł rozpoczyna długie oświadczenie traktujące o innym objawieniu, objawieniu sądu Bożego nad grzechem. Nie wstydę się ewangelii, mówi Paweł, bo jest ona objawieniem Bożej sprawiedliwości dla każdego, kto wierzy, najpierw dla Żyda, a potem dla Greka.

A potem werset 18 mówi, że gniew Boży objawia się z nieba przeciwko wszelkiej bezbożności i niesprawiedliwości ludzi, którzy przez niesprawiedliwość swoją tłumią prawdę, Rzymian 1:18. Paweł rozpoczyna tę sekcję, od 1:18 do 3:20, podsumowaniem, które zaczyna się od słów: nie ma ani jednego sprawiedliwego, nie ma nikogo, kto by rozumiał, nie ma nikogo, kto by szukał Boga, Rzymian 3:10 i 11. Kończy tę sekcję, mówiąc, że nie ma bojaźni Bożej przed ich oczami.

Celem Rzymian 1, 18 do 3:20, cytata, aby wszelkie usta zostały zamknięte i cały świat stał się odpowiedzialny przed sądem Bożym, ponieważ nikt nie będzie

usprawiedliwiony przed Nim z uczynków prawa, ponieważ poznanie grzechu przychodzi przez prawo, Rzymian 3:19 i 20. Tak więc, to co powiedzieliśmy, to że potrzeba usprawiedliwienia jest potępieniem. W wielkim podsumowaniu chrześcijańskiego nauczania Pawła w księdze Rzymian, uzasadnia on tę potrzebę. Opiera tę potrzebę na dwóch rzeczach.

Przede wszystkim, rzeczywiste grzechy z Rzymian 1:18 do 3:20. A potem grzech pierworodny Adama w rozdziale 5, wersety od 12 do 19. Strategia Pawła jest chytra.

Zanim będziemy mogli przyjąć Bożą dobrą nowinę o zbawieniu, musimy zrozumieć złą nowinę, jak nazwał ją Luter, o naszym grzechu i na co zasługuje: gniew świętego i sprawiedliwego Boga. Paweł przedstawia grzech i sąd nie jako cele same w sobie, ale jako przygotowanie do ewangelii Bożej łaski. Każdy z nas jest winny w oczach Boga, niezdolny do uratowania samego siebie, a zatem potrzebujący zbawiciela.

Jeśli potrzebą usprawiedliwienia jest potępienie, źródłem usprawiedliwienia jest łaska Boża. Paweł zestawia grzech Adama i sprawiedliwość Chrystusa. Rzymian 5, 17.

Bo jeśli przez przestępstwo jednego człowieka śmierć zapanowała przez jednego, o ileż bardziej ci, którzy otrzymują obfitość łaski i dar sprawiedliwości, królować będą w życiu przez jednego człowieka, Jezusa Chrystusa? Rzymian 5, 17. Paweł przeciwstawia panowanie śmierci rozpoczęte przez grzech Adama panowaniu życia przyniesionemu przez Chrystusa. Apostoł zaburza równowagę między dwoma Adamami i ich wpływem na swój lud, pisząc nie o życiu panującym przez Chrystusa, ale o tych, którzy będą panować przez niego.

Znacznie większe niż szkodliwe wpływy grzechu Adama, zbawcze dzieło Chrystusa wytwarza, cytuję, nadmiar łaski i dar sprawiedliwości, cytuję, co sprawia, że jego lud panuje w życiu wiecznym. Douglas Moo słusznie mówi, że sprawiedliwość tutaj jest wyraźnie statusem nowej relacji z Bogiem. Doug Moo, *The Epistle to the Romans*, New International Commentary on the New Testament, strona 339.

Mój ulubiony komentarz do Rzymian, i to coś mówi. Jest wiele dobrych. To status tych usprawiedliwionych przez nadmiar Bożej łaski w Jezusie.

Nic więc dziwnego, że Pismo łączy łaskę i usprawiedliwienie. Rzymian 3, 24. Są oni usprawiedliwieni darmo z Bożej łaski przez odkupienie, które jest w Chrystusie Jezusie.

Albo Tytusa 3:6 i 7. Bóg wylał na nas obficie swego Ducha przez Jezusa Chrystusa, naszego Zbawiciela, abyśmy usprawiedliwieni Jego łaską, stali się dziedzicami z nadzieją życia wiecznego. Tytusa 3, 6 i 7. Pismo mówi jasno. Ostatecznym źródłem usprawiedliwienia ludu Bożego jest Jego niezrównana łaska.

Luter pięknie to wyjaśnia. Zamiast szukać własnego dobra, miłość Boga płynie i obdarza dobrem. Dlatego grzesznicy są atrakcyjni, ponieważ są kochani.

Nie są kochane, ponieważ są atrakcyjne. Tak więc Chrystus mówi: nie przyszedłem, aby wzywać sprawiedliwych, ale grzeszników, Mateusza 9:13. To jest miłość krzyża, zrodzona z krzyża, która zwraca się w kierunku, w którym nie znajduje dobra, którym mogłaby się cieszyć, ale w którym może obdarzyć dobrem złą i potrzebującą osobę.

Dzieła Lutera, tom 31, strona 57. W następnym wykładzie zajmiemy się podstawą usprawiedliwienia w zbawczym dziele Pana Jezusa Chrystusa.

To dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o zbawieniu. To jest sesja numer 13, Usprawiedliwienie, Numer 2, Historyczne rozpoznanie i systematyczne formuły.